

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 4. Vtru[m] Anima Christi fuerit passibilis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

fariò fuisset suppleta per assistentiam diuini auxiliij, quæ illam non permisisset in malum ferri: & ita in actu primo non fuisset inordinata.

ARTICVLVS III.

Vtrum in Christo fuerit Ignorantia?

13 Ignorantia, quid.

Respondetur Negatiuè, In Christo nulla fuit Ignorantia. Notandum est; Etsi humanitas Christi non sciat omnia quæ scit Deus, non tamè idè est in illà aliqua ignorantia. Nam Ignorantia proprie est carentia cognitionis, quam aliquis secundum suum statum & conditionem deberet habere. Et hanc omnem habuit Christus, vt supra q. 9. dictum est. Nam habuit omnem cognitionem naturalem, ad quam lumen naturæ se potest extendere. Habuit etiam cognitionem supernaturalem omnium diuinorum mysteriorum, futurorum contingentium, & secretorum cordis, tam in proprio genere, quàm in Verbo; & quidem ab initio conceptionis. Et hoc communiter sentiunt Patres; vt supra ostensum est.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Anima Christi fuerit Passibilis?

14 Anima Christi dupliciter erat passibilis.

Respondetur Tribus Conclusionibus. Prima: Anima Christi fuit passibilis passione corporali; id est, poterat affici voluptate & dolore corporis; nempe per tactum & gustum.

Secunda: Erat etiam passibilis passione animali. Nam in Christo erat appetitus sensituius, & vis imaginatrix, quæ tristitia vel læta posset apprehendere.

Tertia: Istæ affectiones aliter erant in Christo, aliter in nobis: idque quoad tria. Primò, Quia in Christo non ferebantur ad aliquid illicitum. Secundò, Non preueniebant iudicium Rationis. Tertiò, Non trahebant vmquam voluntatem.

ARTICVLVS V.

Vtrum in Christo fuerit Dolor sensibilis?

15 Fuit in eo dolor sensibilis.

Respondetur affirmatiuè. Ratio est; Quia in ipso erat læsio corporalis, quæ est obiectum doloris. Item fuit sensus læsionis, qui est veluti applicatio obiecti. Atqui his positis necessariò in appetitu resultat dolor.

In Responsione Ad primum, Notandum est; Etsi Caro Christi secundum se passibilis fuerit, & subiecta necessitati patiendi, tamen hoc nullo modo redundabat in ipsum Verbum, nisi per communicationem idiomatù. Verbum enim manebat in se omnino impatibile, imò ipsa quocumque caro, quatenus vnita Verbo, intrinsecè vi suà quodammodo impatibilis erat; ita vt flagella, ceteraque externæ impressiones non possent dolorem excitare, nisi Christus illum sponte admit-

teret. Et hoc vult Hilarius lib. 10. de Trinitate, vt rectè D. Thomas exponit. Vide eundem in Hilarium in Psalm 68. in principio, vbi sic ait: Vniuersarum igitur passionum humanarum sorte persunctus, secundum susceptas infirmitates nostras laquitur; & dolet ipse quidem extra necessitatem timoris positus & doloris; sed his tamen se quæ suscepit accommodans, &c.

ARTICVLVS VI.

Vtrum in Christo fuerit Tristitia?

Respondetur Affirmatiuè, fuisse Tristitiam in appetitu sensituiò, Ratio est, Quia tristitiæ obiectum, est malum aliquod, sensu interiori apprehensum, vt noxium. Atqui Christus sic poterat apprehendere quædam mala, tum sua; vt passionem & mortem: tum aliorum; vt peccatum Iudæ, afflictionem discipulorum &c. Neque huic tristitiæ obstabat gaudium visionis beatificæ; quia hoc non sinebatur in appetitum inferiorem exuberare; vt ait Diuus Thomas in Corpore. Sed est

16 Tristitia in appetitu sensituiò

D V B I V M.

Vtrum in eius Voluntate fuerit Tristitia?

Respondetur; Omnino certum est, etiam in voluntate seu appetitu rationali tristitiam fuisse, & non solum in sensituiò. Est communis Doctorum dist. 15. vbi Scotus, Duran. Gabriel: vel dist. 16. vbi Gabriel. Idem tenet D. Thomas hic, & infrà quæst. 18. art. 6.

17 Habuit Tristitiam in voluntate rationali

Probat, Matth. 26. v. 38. Tristis est Anima mea vsque ad mortem. Quod potissimum intelligendum est de tristitiâ voluntatis; vt patet ex Synodo VI. act. 4. & 11. Vbi ex hisce verbis probatur in Christo fuisse humanâ voluntatem. Idem docent Patres: Hilarius canone 31. in Matth. & Hieronymus in caput 26. Matthæi, vbi explicant causas ob quas Christus doluit; scilicet damnationem Iudæ, Petri negationem, scandalum Apostolorum, & similia. Quæ omnes ad voluntatem pertinent, imò aperte dicunt illum non esse tristatum ob mortem; quod intellige principaliter: fuit tamen secundaria causa. Et ratio est; Quia in Christo fuerunt omnes defectus naturales innoxij, seu inculpati; vt ait Damascenus l. 3. c. 20. Atqui naturalis tristitia, etiam voluntatis, est defectus quidam non repugnans perfectioni gratiæ & scientiæ; & magis conferens ad redemptionem nostrâ, quàm tristitia partis sensituiæ: ergo non minus est hæc ponenda, quàm illa. Deinde; Quia Christus per voluntatem ipsam, quatenus natura est, horrebat & fugiebat mortem; vt infrà dicitur. Atqui ex hoc naturaliter sequitur tristitia in eadem voluntate.

Vide l. 2. de Summo Beato c. 18.

Sed contrà Objicitur: Voluntas fruebatur summo gaudio beatitudinis: atqui cum summo gaudio non potest consistere tristitia in eadem animæ parte: ergo &c.

18 Quomodo Tristitia in summo gaudio potest consistere

Respondet Melchior Canus lib. 12. de locis Theolog. cap. 14. Christum tempore passionis miraculo suspendisse gaudium beatificum, vt perfectè posset tristari. Sed hæc sententia non est probabilis, vnde passim ab omnibus rejicitur. Primò,

Canus sententia reijcitur.